

Čís. 8680.

Právní zástupce (jeho substitut), jemuž byla vypověděna plná moc, nemůže ji pro napotomní úkony již přenést na jiného.

Uzavření substituční smlouvy není na závalu, že na plné moci chybí substituční doložka.

Substituovanému advokátu přísluší proti jeho substituentu právě tak nárok na náhradu útrat a odměn jako přísluší substituujícímu advokátu proti jeho klientu jako zmocniteli. Substituovaný advokát není bez zvláštní úmluvy povinen vymáhati substituční útraty nejprve na podlehnuvším odpůrci.

(Rozh. ze dne 1. února 1929, Rv II 396/28.)

Žalovaný, tuzemský advokát Dr. G., substituoval ve sporu vídeňského advokáta Dra B-a. Žalobě Dra B-a proti Dru G-ovi o zaplacení substitučních útrat bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nižší soudy vyvodily z obsahu celé řady předložených dopisů závěr, že žalovaný jako právní zástupce nezletilého Lotara Maxe J-a v jeho sporu s Maxem K-em o uznání otcovství a o placení výživného pověřil žalobce substitucí u vídeňských soudů. Tento závěr napadl žalovaný v odvolání pro nesprávné ocenění důkazů a napadá jej v dovolání pro rozpor se spisy a částečně také pro nesprávné právní posouzení věci, ale není v právu ani v tom ani v onom směru. Nejde o skutkový předpoklad, nýbrž o úsudek z nesporného obsahu listin, o právní posouzení věci, které jest správné. Z předložených dopisů, zejména z dopisů žalovaného jde zřejmě na jevo, že žalovaný zřídil žalobce za svého substituta. Ostatně jest tvrzení žalovaného, že žalobce byl a zůstal substitutem Dr. B-a, již proto nesprávné, že to byl žalovaný, který dopisem ze dne 22. října 1924 jménem poručníka vypověděl Dr. B-ovi plnou moc, takže tento, nemaje sám plné moci, nemohl ji k provedení napotomních procesních úkonů na jiného přenést (§§ 31 druhý odstavec a 38 čřs. a §§ 1010 a 1020 obč. zák.). Poukazuje-li dovolatel k tomu, že na jeho plné moci chybí substituční doložka pro žalobce, přehlíží jednak, že k platnosti zmocňovací smlouvy není třeba písemné formy (§ 1005 obč. zák.), jednak, že v četných svých dopisech uděloval žalobci jako svému substitutu příkazy, což konečně i sám ještě v dovolání potvrzuje, uváděje, že prý žalobce odkládal se zahájením exekuce proti dlužníkovi přes to, že ho k tomu několikrát vyzval. Pod dovolacím důvodem rozporu se spisy udržuje dovolatel námitku, že si žalobce sám nedobytnost zavinil, protože prý nevedl proti dlužníku včas exekuce. Tím není proveden důvod § 503 čís. 3 čřs., který předpokládá rozpor podstatného

skutkového předpokladu se spisy. Pokud by v tom měla býti výtká ne-
správného právního posouzení věci, není ani tato oprávněna. Mínil-li do-
volatel říci, že substituovaný advokát jest i bez zvláštní úmluvy povinen
vymáhati substituční útraty nejprve na podlehnuvším odpůrci, jest na
omylu. Kromě toho si nevšímá zjištění odvolacího soudu, že žalobce po-
dal exekuční návrh již dne 3. července 1926, což jistě nebylo opožděné,
hledíc k tomu, že rozsudek odvolacího soudu byl teprve dne 14. června
1926 vydán. K důvodu § 503 čís. 4 cís.: Dovolatel trvá na námitce, že
jest žaloba předčasná, protože bylo ujednáno, že žalobce bude žádati
substituční útraty teprve po úplném skončení sporu, ale že prý spor ještě
není ukončen, protože mandantka žalovaného dosud skoro nic neob-
držela. Že rozepře byla ukončena již v červnu 1926, jest nesporno a že
k ukončení rozepře není třeba také splnění rozsudku, o tom netřeba se
šířiti. Je lhostejno, zda se žalovaný výslovně zavázal, že zaplatí žalobci
substituční útraty. K tomu jest povinen již podle zákona. Substituova-
nému advokátovi přísluší proti jeho substituentovi právě tak nárok na
náhradu útrat a odměn jako přísluší substituujícímu advokátovi proti jeho
klientovi jako zmocniteli. I pro substituční poměr platí předpisy §§ 1004
a 1014 obč. zák. o smlouvě zmocňovací a § 17 adv. ř. Zmínka dovo-
latelova o smlouvě darovací a o nutnosti notářského spisu jest nepocho-
pitelná, protože žalovaný žalobci nic nedaruje, když mu podle své zá-
konné povinnosti zaplatí za právnické práce u něho objednané a sku-
tečně vykonané.

Čís. 8681.

**Zemřel-li žalující manžel po rozsudku (odvolacího) soudu, jímž bylo
vyhověno žalobě o rozvod manželství od stolu a lože z viny žalovaného
manžela, jest rozhodnouti o odvolání (dovolání) žalovaného manžela
a nelze vyhověti návrhu žalovaného manžela, by bylo další řízení v této
rozepři zastaveno.**

(Rozh. ze dne 1. února 1929, Rv II 537/28.)

Žalobu manžela proti manželce o rozvod manželství od stolu a lože
z viny žalované manželky procesní soud první stolice za-
mítl, o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalované a uvedl v otázce,
o n i ž t u j d e, v

d ů v o d e c h:

Dodatečný návrh dovolatelčin, by další řízení v této rozepři bylo
zastaveno, poněvadž prý žalobce dne 14. ledna 1929 zemřel, nemá v zá-
koně opory a proto mu nemohlo býti vyhověno. Úmrtí strany není dů-
vodem ani k přerušení řízení, byla-li zastoupena advokátem, jak tomu